

Teksten Les Misérables:

SCÈNE 1:

- Javert:** Gevangene 24601, je straf van negentien jaar dwangarbeid zit erop.
- Jean:** Ik ben geen nummer. Mijn naam is Jean Valjean. Ik ben dus eindelijk vrij?
- Javert:** Nee, voorwaardelijk vrij! Dit is een geel paspoort, zodat iedereen altijd kan zien dat je een dief bent.
- Jean:** Ik sloeg alleen een raam in en pakte een brood om het kind van mijn zus, dat stierf van de honger iets te eten te kunnen geven.”
- Javert:** Diefstal wordt zwaar gestraft. Dat is de Franse wet. En ik, Javert, voer deze wet tot op de letter uit. Maak dat je wekomt!”

SCÈNE 2:

- Jean:** Eerwaarde, heeft u iets te eten voor mij?
- Myriel:** Kom binnen mijn zoon, eet zoveel je wilt en ik bied je graag een slaappleaats aan.
- Jean:** Duizend maal dank, eerwaarde.
- Javert:** Waar zou die gemene dief zich schuilhouden? Het is een schande om de bisschop te beroven.
- Javert:** Hebbes! Houd hem goed vast. Laat hem niet ontkomen. Kijk eens aan!
- Myriel:** Ah...Commissaris Javert, u heeft de goede man gevonden. Goede vriend, je was zo snel weg. Ik had je deze nog willen meegeven
- Javert:** Bedoelt u, dat hij die niet van u gestolen heeft?
- Myriel:** Welnee, geenzins, hoe komt u daarbij. Ik zegen je, mijn zoon. Ga in vrede en begin een nieuw en gelukkig leven. Mijn gaven zullen je zeker daarbij van pas komen?
- Javert:** Wegwezen, dief, want dat blijf je voor mij! Ik houd je in de gaten. Kom!
- Jean:** Mijn god, de bisschop had mij weer in die verdomde gevangenis kunnen laten opsluiten, maar in plaats daarvan geeft hij mij een fortuin aan goud en zilver. Waarom doet hij dat? Ik snap het niet? Kon ik maar zo leven! En dat is precies wat ik ga doen. Een nieuw leven zonder stelen!

SCÈNE 3:

- Voorman:** Zo, Fantine, lekker ding van me, je ziet er weer goed uit vandaag. jij mag straks met mij mee naar huis!
- Fantine:** Oh, alstublieft monsieur, vraag dat niet van mij. Ik ben een deugdzame vrouw. U zult er geen plezier aan beleven.
- Voorman:** Dat lijkt me sterk. Als je hier wilt blijven werken, dan zou ik maar meegaan. Ik ben tenslotte je chef.”
- Fantine:** Oh. Monsieur, ontsla me alstublieft niet, ik heb het geld heel hard nodig voor het onderhoud van mijn dochter Cosette, die ik heb moeten achterlaten bij de familie Thénardier om voor haar te zorgen.
- Voorman:** Aan onwillige meisjes heb ik niets! Daar is het gat van de deur! Ah, Francinelekker stuk van me...
- Fantine:** Wat moet ik nou beginnen? Lieve heer, wat heb ik u misdaan, dat de vader van mijn kind mij heeft verlaten. Ik weet nog hoe mooi het was toen we nog samen waren!!”

SCÈNE 4:

- Jean:** Fantine? Zo heet je toch? Ik wist niet dat je bij ons ontslagen was. Dat spijt me enorm. Ik heb je op straat gevonden en zit nu al dagen aan je bed. De doctoren hebben mij verteld, dat je ernstig ziek bent en zijn heel bang dat je de nacht niet haalt”

Fantine: Monsieur Madeleine, ik weet niet hoe ik u moet bedanken. U heeft een goed hart! Ik verwelkom de dood, maar kan nog niet gaan, want Cosette, mijn dochter, heeft me nodig. Monsieur, ik smeed u. Wilt u de zorg voor haar van mij overnemen, als ik er niet meer ben? Ze woont bij de familie Thénardier in Montfermeil en ik stuurde hen elke maand geld. De heer zal u belonen.”

Jean: Dat beloof ik, Fantine, al is het het laatste wat ik doe.

Javert: Monsieur Madeleine, ik dacht u al eerder te herkennen, maar nu weet ik het zeker. U bent die dief Valjean en u bent bij deze gearresteerd.”

SCÈNE 5:

Mme: Hé, klein mormel, hou ‘ns op met dat kattengejank. Ben je nou nog niet klaar met vege? Opschieten ja, anders krijg je straks geen ete. Van je moeder hebben we de laatste tijd geen cent meer gezien, dus je zal wèrken voor de kost.

Eponine: “Mama, wat een mooie prinsessenjurk is dit!”

Mme: Ja, Eponine, lief schatje van me, die heeft mama speciaal voor jou gekocht, omdat ze ontzettend veel van je houdt. De moeder van Cosette houdt niet meer van haar, erg hè. Maar ja, wie houdt er nou van zo’n dom wicht, hè. Naar jullie kamer, de gasten zijn er.”

SCÈNE 6:

Jean: Goedenavond, herbergier, ik heb gehoord dat u de zorg heeft voor een klein meisje, dat Cosette heet. Klopt dat!”

Mons: Dat zou kunnen, edele heer, maar misschien ook wel niet.

Jean: De moeder van het meisje heeft mij gevraagd om de zorg voor haar van u over te nemen. Uiteraard wil ik u een redelijke vergoeding bieden voor alle moeite, die u voor haar heeft gedaan. Is 500 francs voldoende?

Mme: 500 francs, kanonne!

Mons: Dat is alleszins redelijk, edele heer, maar ja, wij zijn ontzettend veel van dat lieve kind gaan houden, begrijp u wel en als u onze Cosette meeneemt zal mijn vrouw maandenlang hartenpijn moeten verdragen. Dus tja, begrijp u....

Jean: Ja, ik snap het....1000 francs en geen cent meer!

Mons: Dat is heel edelmoedig van u, maar mijn vrouw...hmpfff.

Mme: We doen ‘t. Cosette, hier komme en snel een beetje. Eh, deze heer gaat voor je sorge en (snik) ik zal je vreselijk gaan misse.

Mons: Stomme trien, kon je weer niet wachten, we hadden er nog veel meer uit kunnen slepen...

Mme: Zeur niet zo....Dit hebben we toch maar mooi in ‘t handje. Schatje, ik maak ‘t vannacht wel weer goed met je, hoor.

SCÈNE 7:

Cosette: Oh pap, wat een heerlijk weer en kijk eens naar al die bootjes op het water.

Jean: Ja lieverd, ik kan er net zo van genieten als jij.

Enjolras: Kom Marius, er wordt op ons gewacht.

Marius: Wacht even, Enjolras! Vergeef me, edele heer, staat u mij toe mijzelf aan u voor te stellen. Mijn naam is Marius Pontmercy.

Jean: Aangenaam kennis met u te maken. Mijn naam is Jean LeBlanc en dit is mijn dochter Cosette.

Marius: Enchanté, mademoiselle Cosette.

Enjolras: Vergeef mijn vriend, heer. Wij moet naar een belangrijke afspraak.

Monoloog

Javert: Die duivel van een Valjean lijkt wel een geest. Elke keer als ik hem op het spoor ben, lijkt hij in 't niets te verdwijnen. Maar er komt een dag, dat ik hem te pakken krijg, zowaar ik Javert heet. Het recht zal zegevieren!

SCÈNE 8:

Gavroche: Kameraden, generaal Lamarque is dood. Ik heb het net op straat gehoord!

Enjolras: Dat is slecht nieuws, Gavroche. Dan is ons noodlot bezegeld; zonder zijn bescherming zijn we vogelvrij. We moeten nu in opstand komen.

Eponine: Marius, is er echt geen andere oplossing?

Marius: Nee Eponine, Enjolras heeft gelijk. We moeten nu iets doen!

Eponine: Maar er zouden doden bij kunnen vallen. Ik zou het niet kunnen verdragen, als jij er niet meer bent!

Marius: Eponine, ik wil natuurlijk ook niet dood, maar we moeten staan voor wat we geloven!

Enjolras: Marius, je bent een man naar mijn hart.

SCÈNE 9:

Marius: Eponine, wil je deze brief alsjeblieft naar Cosette brengen? Ik ben heel bang dat ik haar na vandaag niet meer zal zien.

Eponine: Dat mag je niet zeggen! Ik blijf hier. Als jij sterft wil ik niet meer leven.

Marius: Nee lieve Eponine, dat wil ik niet. Als je van met houdt, bezorg dan deze brief. Ik heb haar geschreven dat ze vandaag nog moet vluchten met haar vader en ik wil dat jij met hen meegaat.

Eponine: Maar Marius.....?

SCÈNE 10:

Eponine: Monsieur LeBlanc, monsieur LeBlanc?

Jean: Ja, wat kan ik voor je doen, meisje?

Eponine: Is Cosette thuis? Ik wil haar deze brief geven.

Jean: Nee, op dit moment niet. Geef de brief anders maar aan mij. Ik ben haar vader en zal zorgen dat ze de brief krijgt.

Eponine: Eh...ik moest de brief eigenlijk persoonlijk afgeven, maar ik denk dat het wel goed is

SCÈNE 11:

Enjolras: Ik weet niet wie je bent, vriend, maar je hebt mijn leven gered.

Marius: Ik weet het wel. U bent toch monsieur LeBlanc, de vader van Cosette? Is ze in veiligheid?

Jean: Ja, Marius, maak je geen zorgen. En ik weet van je brief aan haar. Cosette is wel veilig, maar jij bent dat hier zeker niet. Ga met me mee en vlucht met ons.

Marius: Hoeveel ik ook van haar houd, ik ben hier nodig. De revolutie moet doorgaan.

Jean: Dan blijf ik hier ook om te helpen.

Javert: Enjolras, ik hoor net dat de soldaten ons van achteren gaan aanvallen. Misschien is het slim ons te verplaatsen.

Gavroche: Dag commissaris Javert, wat leuk dat u hier komt spioneren.

Enjolras: Weet je dat zeker, Gavroche? Marius, monsieur LeBlanc, grijp hem. Javert, hè. Voor spionnen is er maar één straf: de doodstraf

Jean: Gaan jullie maar naar de barricaden. Ik zal deze spion wel het zwijgen opleggen.

Javert: Denk nou maar niet, dat ik niet weet wie jij bent, Jean Valjean. Je hebt geluk, dat ik je nu niet kan arresteren. Maar morgen ben je van mij!

Jean: Morgen maak jij niet meer mee, spion! Ik zou je eigenlijk moeten doden, maar dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Wegwezen, voor ik me bedenkt! Vrienden, ik neem vannacht wel de eerste wacht!

Javert: Waarom laat hij me gaan. Ik snap dat niet. Waarom zit ik eigenlijk nog steeds achter hem aan? Ik wil dit niet meer.